

Mirsad Hadžikadić:

Upravo smo održali četvrtu mirnu protestnu šetnju, kako mi to nazivamo. To je bilo u Bihaću, u regiji zvanj Krajina. Taj naziv regija je dobila jer je to bio front krajine u Osmanskom carstvu i ti ljudi su bili drugačiji, oni su bili surovi jer su morali braniti granicu Carstva. Imali smo slične uvjete onima ranije: za 300 učesnika je odobreno da učestvuju u šetnji i da se zatim okupe na kraju šetnje na trgu gdje sam održao svoj govor sa našim zahtjevima. Bilo je zabavno i prelijepo. Građani su to jako dobro podržali, a vrijeme je bilo zaista vruće. Bihać, gdje smo bili, ima prelijepu rijeku Unu, što znači jedinstvena, jedina. Većina ljudi su predložili da prošetamo obalom rijeke u samom gradu. Imali smo sjajnu podršku sa balkona i od prolaznika i gostiju okolnih kafića. Opet je bila ista situacija kao i u Tuzli: morali smo odbiti mnoge ljude koji su željeli da se pridruže protestnoj povorci, a mi to nismo mogli dozvoliti jer smo imali tačno 300 učesnika gdje je svako nosio svoj broj na leđima. Kasnije mi je rečeno da je premijer kantona gdje se nalazi Bihać, Unsko-Sanskog kantona, takođe prošetao sa nama. On je odbio da mu se stavi broj, što razumijem, jer nažalost mi smo stavili logo Platforme za progres na brojeve, što nećemo više raditi. Možda neki ljudi ne žele da nose naš logo, tako da razumijem. Ali on je prisustvovao i dao je intervju za lokalnu televiziju. Moj govor i šetnja su jako dobro prihvaćeni. Svi smo nosili maske tog dana i održavali propisanu razdaljinu. Imali smo svoje ljude sa razglasom koji su sve nas podsjećali da održavamo razdaljinu i koji su podsjećali ostale građane da se ne pridružuju povorci i protestnoj šetnji. Bilo je zaista odlično. Bilo je vruće, ali odlično obavljeno. U Bihać smo stigli dan ranije i održali konferenciju za medije, što je bilo jako dobro. Odlučili smo da održavamo sesije jačanja timskog rada za određene članove Platforme odnosno za vodstvo Platforme, poštujući sve mjere, naravno. U nekom trenutku smo dogovarali gdje da to uradimo, i neko je predložio da se to uradi zajedno sa protestnom šetnjom, jer ćemo svakako svi biti tamo, pa smo odlučili da to uradimo, i u jednom trenutku ja sam u šali rekao da gdje god da odemo tu treba da bude košarkaško igralište ili nešto tako, da možemo odigrati par mečeva jedni protiv drugih. U četvrtak popodne smo imali konferenciju za medije koja je bila kao i svaka druga koju smo mi organizovali u ovom kontekstu, i koja je najavila šetnju u pet do dvanaest. Nakon konferencije su nas počeli zvati da idemo, i svi su znali i razumjeli, a samo ja sam se pitao gdje idemo. Rekli su da ćemo prošetati gradom tako da nas ljudi mogu vidjeti. Parkirali

smo na nekom mjestu gdje nema ljudi i nema ničeg osim neke djece koja su igrala košarku. Rekli su da smo stigli i da ćemo igrati košarku. Bilo nas je šestero i njih petero su imali patike i šorceve, a ja sam nosio cipele i farmerke, ali barem sam imao majicu i skinuo sam bijelu košulju i kravatu kako bih u majici učestvovao u toj šetnji. Ta majica je imala informacije o protestnoj šetnji sprijeda i naše zahtjeve pozadi. Po prvi put smo zapravo imali majice u kojima smo šetali, pa sam u njoj i igrao košarku, i u cipelama po prvi put u životu, i moj tim je naravno izgubio.

Clark Curtis:

Ne vidim nikakve proteze i svi ekstremiteti izgledaju dobro, što znači da si preživio košarkašku utakmicu.

Mirsad Hadžikadić:

Dobro sam, bili su ljubazni prema meni. Zatim smo šetali gradom gdje smo vidjeli jako puno izbjeglica odnosno migranata. Grad Bihać je preplavljen njima. Zbog nekog razloga, istočna granica Bosne je otvorena, i Srbija ih pušta preko, ne štiteći granicu. Republika Srpska ne želi postaviti policiju na granicu sa Srbijom, tvrdeći da su oni jedno, tako da je to otvorena granica, pa svi migranti nekako prođu cijelom državom i završe na sjeverozapadnoj granici, jer je Hrvatska tu, a Hrvatska je u Evropskoj uniji. Ima doduše migranata širom Bosne i Hercegovine, ali oni uglavnom većinom završe na sjeverozapadu ili na putu ka sjeverozapadu Bosne gdje se nalazi Bihać. Oni su tu zaglavili. Hrvatska policija ih ne pušta u Hrvatsku. Čak i ako uspiju proći, oni ih nađu i istjeraju ih van preko granice, što nije dobra stvar prema međunarodnom zakonu odnosno što je ilegalno. Oni ih izbace nazad u Bosnu. Znači oni otvoreno dolaze sa istočne granice, a zapadna granica je zatvorena, tako da su jednostavno zaglavili. To postaje višedimenzionalni problem. Kao prvo, uslovi u kojima oni žive. To je siromašna država i nemamo odgovarajući smještaj za njih niti mogućnost da ih sve hranimo. Evropska unija obezbjeđuje nešto novca, ali pola toga pojede korupcija. Evropska unija je zatvorila granice i donekle nam pomaže, ali to bi trebalo da bude znatno smislenije kako bismo izgradili bolje objekte za njih. S druge strane, tu je i problem sigurnosti. Ljudi se boje. Građani Bihaća se boje da šetaju gradom, naročito noću. Treba nam više policijskih snaga, treba da kontrolišemo kretanje migranata, treba da zatvorimo istočnu granicu, odnosno ne da ju zatvorimo nego kontrolišemo, i da sarađujemo sa međunarodnom zajednicom da nam pomognu da izgradimo

objekte za migrante, jer oni su ljudska bića i moraju negdje da žive. Kad migranti odu, te objekte mogu koristiti građani Bosne i Hercegovine. Moramo i izgraditi procese prema kojima će oni biti provjeravani i poslani gdje god da su krenuli, a to je uglavnom Njemačka. Dakle, to je jedan od problema u Bihaću, problem migranata.

Drugi problem se odnosi na obližnju regiju u Hrvatskoj zvanu Trgovska gora koja je pored rijeke Une koja takođe protiče kroz Bihać. Hrvatska je odlučila da u Trgovskoj gori izgradi odlagalište nuklearnog otpada za otpad iz nuklearne elektrane u Sloveniji koja je vjerovatno bila jedina nuklearna elektrana u cijeloj Jugoslaviji. Hrvatska sad vjerovatno dobija dio svoje energije iz nuklearne elektrane u Sloveniji, pa prema njihovom sporazumu Hrvatska mora da odloži nešto od tog otpada na svojoj teritoriji. Oni su odlučili da to urade na samoj granici odnosno par stotina metara udaljeno od granice sa Bosnom i Hercegovinom. To je pokazalo i nemar njihovih građana za susjednu državu. Upravo tu je prelijepa rijeka Una, koja će onda ponijeti sve što se prospe, a prosut će se, a to će uticati na naše ljude jer će prenijeti preko granice na drugu stranu, na sjever Bosne i Hercegovine. Dakle, to je problem okoliša odnosno zaštite okoliša. I taj zahtjev smo takođe dodali na deset zahtjeva koje smo kreirali u Sarajevu. Jedanaesti se odnosio na kulturu odnosno investiranje u kulturu i finansiranje kulture i organizacija koje pokreću kulturne inicijative. Sad smo dodali još tri: jedan je da se riješi pitanje migranata, drugi je zaštita okoliša, i posljednji se odnosi na dijasporu odnosno uključenje dijaspore u politički, ekonomski i društveni razvoj u Bosni i Hercegovini.

Te večeri smo nakon protestne šetnje imali aktivnosti jačanja timskog rada, što je bilo odlično. Nakon toga smo imali malu zabavu koja je bila opuštajuća. Sve se odvijalo na otvorenom i uz odgovarajuće mjere zaštite. Sljedećeg dana smo imali nekoliko dodatnih aktivnosti, a onda su svi otišli kući. Ja sam ostao kako bih održao svoj Facebook prenos uživo u nedjelju naveče sa organizatorima protestne šetnje. U ponedjeljak sam se vratio u Sarajevo.

Ostale aktivnosti uključuju našu registraciju kao stranke da možemo da se kvalifikujemo za lokalne izbore 2020. godine. Moramo prikupiti 200 potpisa u svakoj opštini gdje želimo da nam bude odobreno da popunimo liste kandidata za pozicije u gradskim vijećima ili za pozicije gradonačelnika. Rok za to je sutra, i mislim da smo spremni za 39 opština od ukupno 124 ili 130, nisam siguran, što je između četvrtine i trećine, i što nije impresivno ako se uzme u obzir da

jedna stranka nacije treba biti prisutna širom zemlje ili u više od polovine opština. Ali, za stranku koja je mlađa od dvije godine i koja nije imala infrastrukturu, 39 ili 40, vidjet ćemo na kraju koliko tačno će biti, je zaista impresivno, znajući da vrlo mali broj stranaka u Bosni i Hercegovini se čak i pretvaraju da su stranke cijele nacije i da pokrivaju cijelu državu. Stoga smo u tom smislu mnogo veći od mnogih drugih stranaka. Vidjet ćemo šta će se desiti. Sad treba da im predamo potpise koje oni onda verifikuju i provjeravaju. Ako bude ikakvih problema, oni od nas zahtijevaju da se ti problemi riješe u roku od 2-3 dana, a zatim nas kvalifikuju i registruju kao stranku koja će imati kandidate u tim gradovima i opštinama gdje smo prikupili potpise za ove izbore. Dakle, to se dešava trenutno. Sutra je veliki dan, u smislu da ćemo predati te potpise. Ovo koristimo i kao priliku da nas ljudi vide i prepoznaju, razgovaraju sa nama. Još uvijek nismo širom zemlje distribuirali našu peticiju za izbore, elektronsko glasanje i za grad Mostar. Imamo tri peticije koje bismo željeli da građani potpišu kako bismo predali Parlamentu, ali takav je život. Srećom, ove protestne šetnje generišu toliko dobre volje prema nama. Dobijamo ljude koji zaista žele da pomognu. Neki od njih su jako dobro pozicionirani privrednici koji u suštini pokušavaju da vide kako mogu da nam pomognu. Znači, stvari se dešavaju, vidjet ćemo.

Clark Curtis:

Uzbudljivo je, i vodi me ka još dva pitanja, kao rezultat ovih mirnih protestnih šetnji. Prvo, da li je to pokrenulo više interesa kod ljudi da se kandiduju za lokalne izbore, dok posmatraju sve ovo što se dešava? A kao drugo, koje je samo nastavak na prvo pitanje, kakve su reakcije odnosno šta čujete od ljudi širom zemlje dok održavate sve više ovih šetnji?

Mirsad Hadžikadić:

Da, sve je više ljudi koji čuju za nas zbog ovih šetnji, i došlo je do porasta broja prijavi ljudi koji bi željeli da nam se pridruže. Oni nas svi vide kao nekog ko je hrabar i ko vrši pritisak na političare koji su tu samo za sebe, zaista. Dakle, po pitanju podrške i podrške medija, prepoznatljivosti kao značajne političke snage u državi koja je za promjene, to se zaista dešava i mi smo zahvalni za to. Kad je riječ o privrednicima, da, nešto interesantno se dešava jer sve je više ljudi koji imaju vlastita preduzeća i koji nam dolaze i pitaju kako mogu pomoći. Mi ne možemo odmah tražiti novac nego im u suštini kažemo koje su naše potrebe. Imamo timove stručnjaka odnosno savjetodavna vijeća iz raznih oblasti kao što su ekonomija, obrazovanje i

zdravstvo, pa pokušavamo da ih smjestimo u te timove. Neki od njih ponude i da plate određene stvari, što jako puno pomaže. Međutim, primijetili smo da je sve više i više ili poznatih osoba ili dobro pozicioniranih osoba odnosno industrijalista koji nas zovu, pronalaze ili šalju poruke da im se zaista sviđa to što vide. Zato očekujem da ćemo vremenom biti zaista zastrašujuća snaga, ali čak i sada, kad pogledate reakcije ljudi koji pitaju kad ćemo ponovo šetati u Sarajevu, kad vidite da postoji povjerenje u nas, kad vidite da su oni spremni da glasaju, onda to postane izvor naše čak i veće motivacije i inspiracije. Mnogo smo prepoznatljiviji sada nego što smo bili prije šetnji. Očito ima stranaka koje počinju malo da se plaše jer nas ne kontrolišu i ne znaju šta da urade. U potpunosti očekujem da će početi da šalju ljude da postanu naši članovi samo kako bi djelovali iznutra. Ali trenutno izgleda odlično.

Clark Curtis:

Mogu samo zamisliti, jer osjećam to odavde, izdaleka. Ljudi iz Platforme su na ovim šetnjama. Ovo mora da je zaiskrilo i za njih, sve to što vide, motivacija, to je stvarno, i važno je i mora se s tim nastaviti. Čini se da ove šetnje i interno pomažu vašim ciljevima.

Mirsad Hadžikadić:

Da. Znaš šta se dogodilo na ovim šetnjama – mi smo shvatili da svi, cjelokupno stanovništvo kao i naši članovi, traže konkretne akcije i konkretnu mogućnost učestvovanja, planiranje nečeg konkretnog, za šta kasnije mogu reći, pa i deset godina kasnije, da su bili tu, da su učestvovali u tome. Na neki način su naši članovi iznenada uveli novu valutu, a ta valuta predstavlja broj šetnji na kojima su učestvovali. „Ja sam bio na sve četiri.“ „Ja sam bio na posljednje tri.“ To je nešto što ljudi razumiju. Oni razumiju vrijednost toga, a to je i fizička aktivnost, to je šetnja a na kraju se održi govor sa ovim zahtjevima. Oni zaista postaju aktivisti, što je zaista interesantno i odlično. Ljudi zaista žele da daju vidljiv doprinos. Kad je riječ o tome da li je lakše sada dobiti kandidate, mislim da smo povećali broj ljudi koji prihvataju izazov da budu na listama na lokalnim izborima. To je interesantan i značajan porast, ali nije dramatičan skok broja. Ono što sam primijetio je da sve više i više ljudi koriste riječ porodica kad nas opisuju. Kad se okupimo, vidim da ljudi smjesta prepoznaju jedni druge i da su uspostavljena neka prijateljstva. Razgovori koji su počeli online se sada, ne tako često ali kad je god moguće, odvijaju ličnim putem. I da konačno odgovorim na tvoje pitanje, mislim da je tačno da imamo veći broj interesantnih i

zainteresovanih osoba. Nismo imali nikakva očekivanja pa ne znam s čim bih to uporedio, ali činjenica da svi znaju imena opština gdje smo prikupili potpise i gdje ćemo biti registrovani mi pokazuje da ljude ne zanima samo njihova lokalna politika i njihova vlastita opština, nego Platforma kao jedna cjelina, što je zaista osvježavajuće.

Clark Curtis:

Dobijate li ikakve povratne informacije izvana kad je riječ o nastavljanju ovoga i upitima da li će se organizovati još šetnji? Ima li ohrabrenja od ljudi za to što su vidjeli i žele li vidjeti još toga?

Mirsad Hadžikadić:

Da, sve više nas ohrabruju da idemo u Republiku Srpsku, na primjer u Banja Luku. Imamo i pozive da idemo u inostranstvo, kao u Njemačku, Austriju i Švicarsku kako bismo uradili istu stvar, kako bismo organizovali šetnju. Ovo je vezano za Bosnu i izbore u Bosni, ali bilo bi organizovano za ljude i među ljudima bosanskog porijekla. Dakle, da, ljudi žele da vide neke rezultate i nastavak ovoga. Međutim, pandemija je prisutna i nije lako čak ni otići u tržni centar. Ljudi moraju pronaći način da žive u ovakvim uslovima i okruženi ovakvim uslovima. Šta god da uradimo, nekako se moramo pobrinuti da Platforma bude dobro pozicionirana, da dobro prođemo na izborima, da su svi zaštićeni i da vlada nema nikakav razlog da vrši uticaj na to što radimo i na to ko smo. Međutim, preovladava zahtjev da ponovo organizujemo protestne šetnje. Interesantan je zahtjev u koji grad otići. Svi žele da idemo u Banja Luku i govorimo o pitanju da li su granice otvorene ili nisu, jer uglavnom bi dijaspora bila tamo i mi se ne bismo bojali da zapravo prošetamo. Puno je ljudi u Banja Luci koji bi vjerovatno željeli da protestuju, ali se plaše reakcije vlade.

Clark Curtis:

U nastojanjima da gledate u budućnost i održite ovaj trud, mora da je i to jedan izazov. Nije kao da se može tek tako izaći na ove šetnje svake sedmice i mora se proračunati kako to da uradite. Ali, siguran sam da želite to održati zbog popularnosti i nastaviti ovaj trud na neki način.

Mirsad Hadžikadić:

Da, apsolutno. Trenutno smo na dvosedmičnom tempu odnosno šetnje održavamo svake druge sedmice. Mnogi ljudi nas pozivaju, naročito iz malih gradova. Pozivaju nas da odemo tamo, ali

mi moramo procijeniti svaku mogućnost zasebno. Zasigurno možemo ovo održati jer imamo ključnu grupu koja putuje svugdje, a onda ima i lokalno stanovništvo koje se pridruži. Ljudi koji putuju pomažu sa organizacijom, ali lokalna organizacija takođe mora biti zastupljena. Bilo bi mnogo lakše ovo održati da nema korone, jer bismo onda te događaje mogli otvoriti za sve koji žele da dođu. To je drugačiji problem od situacije kad morate zatvoriti prijave jer je samo 300 učesnika dozvoljeno. Brojnost donosi energiju sa sobom, ali i nesigurnost koliko ljudi će se pojaviti, na primjer u Zenici ili bilo gdje. Dakle, trenutno se čini da ćemo održati ovo sve do izbora. Naši zahtjevi su sve brojniji i postajemo sve silniji. Razgovarao sam sa dva ambasadora i jednim pomoćnikom ambasadora, koji žele da znaju gdje idemo, koliko smo snažni i imamo li resurse da nastavimo sa ovim naporima, kao što si i ti rekao. Ovo je zaista najbolji projekat koji smo uradili do sada. Znam da mediji izvještavaju o našim šetnjama, iako pomalo oklijevajući, ali ipak pokrivaju ove događaje jer moraju. Naći ćemo način da se organizujemo tako da isti ljudi ne moraju putovati svuda nego da se uglavnom oslanjamo na lokalne organizacije. Ovo nam trenutno daje priliku da budemo u očima javnosti. Javnost zna šta predstavljamo jer im kažemo tačno ko smo, šta radimo, koliko novca možemo pronaći. Kad posmatram ljude koji nam pomažu da uradimo sve ovo, njihov entuzijazam je nevjerovatan, njihova energija je nevjerovatna. Imamo ljude koji se sve više i više uključuju, koji postaju veće Iskre, tako da sad svi zapravo govorimo o plamenu. Radujem se danu, a nadam se da će se to dogoditi prije izbora, kad nećemo imati ograničenja broja učesnika, tako da možemo vidjeti stvarnu energiju, kad se ljudi neće bojati da nam se pridruže, i kad će trg biti pun kad budemo razgovarali o raznim temama. To stvara energiju. Srećom, u mogućnosti smo da budemo pred ljudima iako nije mjesec predizborne kampanje, jer smo trebali da prikupimo potpise. Pred ljudima smo jer smo organizovali ove protestne šetnje, što je nevjerovatno jer mi nemamo pristup medijima na način na koji druge političke stranke imaju. Dakle, mi ovo održavamo prosto našim vjerovanjem da je ono što radimo zaista važno. Vidjet ćemo, ali, vjerujem u ovo i optimističan sam po pitanju gdje ćemo biti u septembru i oktobru. Završit ćemo ove šetnje kako smo i počeli, u Mostaru i Sarajevu, a nadam se da će do tada COVID-19 pandemija biti pod kontrolom.

Clark Curtis:

Skoro pa zvučim kao pokvarena ploča, ali, svaki put kad vidim ove mirne protestne šetnje, posmatram tebe i one koji te slijede. Da li ti lično izdvojiš vremena da promisliš dokle je sve ovo odmaklo? Znam da je pred vama još uvijek dug put, razumijem to, ali, osjeća se da je ovo odmaklo tako daleko u odnosu na prije dvije godine. Djeluje kao snaga koja se mora ozbiljno shvatiti, djeluje kao predsjednička politička organizacija koja napreduje. Izdvojiš li vremena da razmišljaš o tome?

Mirsad Hadžikadić:

To je odlično pitanje. Pa i ne baš. Mi to radimo kao predsjedništvo stranke odnosno kao upravni odbor, jer se sastajemo svakog četvrtka a to je na dnevnom redu: analiza prednosti i nedostataka. I kad razmišljam o tome, to je u kontekstu stvari koje se moraju unaprijediti. Upravo to se dešava, i ima stvari koje se trebaju unaprijediti. Ali, ono zbog čega se osjećam zaista dobro je to da su oči učesnika protestnih šetnji veće i svjetlije. Njihova srca biju snažnije, više je energije i više snažne vjere. Ljudi su sve više ubijedeni da je to-to, da je ovo pravi pokret, što je sjajno i prelijepo, jer upravo to mora da se dogodi. Tim ljudima treba i neophodna je vjera, jer kad vjerujete u nešto, onda djelujete, i to se vidi, pa onda i ostali dođu i počnu da vjeruju u te ciljeve. Osvježavaju me reakcije ljudi na svakoj novoj protestnoj šetnji. Promišljanje o tome – da, naravno, ali uglavnom kako bi se uradila poboljšanja. Doći ćemo do tačke, nakon što posjetimo sve veće gradove, da ćemo morati razmisliti da li da prestanemo ili da idemo i u manje gradove. Vidjet ćemo šta će se desiti, ali trenutno je jako ohrabrujuće.

Clark Curtis:

Onda ću ja biti strana mozga koja promišlja i analizira (dokle se stiglo). Nastavit ću raditi svoj dio ovdje, taj dio je moj. Fascinirajuće je vidjeti kako se sve ovo razvilo, kao i mogućnost da se to uradi u drugim zemljama blizu Bosne, jer očito je i dijaspora pokazala interes. Toliko toga se dešava.

Mirsad Hadžikadić:

Zaista se radujem tome. Mislim da nam je potrebna uključenost dijaspore u političkim, ekonomskim i društvenim poslovima Bosne i Hercegovine. Te protestne šetnje u drugim državama ih zaista mogu probuditi i ja se radujem tome. Nadam se da će rođeni Nijemci, Austrijanci ili Švicarci takođe primijetiti demonstracije odnosno protestne šetnje pa bi neki od

njih možda mogli da se upitaju o čemu se tu radi, što bi nam dalo priliku da objasnimo, pa bi oni možda rekli da to nemaju u svojoj zemlji i poželjeli da urade sličnu stvar. Dijaspora će biti dobro. Mi ne radimo ovo samo za izbore, jer naši zahtjevi su mnogo širi od samih izbora, mada je to tačka broj jedan: održavanje izbora i održavanje elektronskog glasanja. Ovo bi moglo da se nastavi zauvijek, i mislim da smo pronašli način da razgovaramo sa građanima Bosne i Hercegovine na jedan stvaran način, jer govorimo o njihovim problemima, a to je zapravo jako zanimljivo. Imate osjećaj postignuća prosto zato što vam ljudi vjeruju, a oni vam vjeruju jer govorite o temama do kojih je njima stalo.

Clark Curtis:

Tvoj osmijeh i tvoje oči pričaju priču, bilo da ti to izraziš verbalno ili ne.

Mirsad Hadžikadić:

Pažljiv sam kako se izražavam verbalno i kako ovo predstavljam. Ali, u sebi se zaista snažno smiješim. Sjećam se da sam bio jako zabrinut zbog Mostara, a onda nas je Mostar snažno ohrabrio. I u Sarajevu sam bio jako zabrinut, nisam imao pojma koliko ljudi će se pojaviti, a onda smo vidjeli to more ljudi. Nakon toga se vidjelo: „Čekaj malo, sredit ćemo mi ovo!“ Zaista sam sretan jer ovo pokazuje način narodu Bosne i Hercegovine kako izraziti svoje nezadovoljstvo stanjem stvari u Bosni i Hercegovini. Mi to radimo na bezbjedan način po pitanju korona virusa i COVID-19. Poštujemo sva pravila i radimo to na dostojanstven način. Ponosni smo kad šetamo. Jako dobro saradujemo sa policijom, i oni su već navikli na to, navikli su na nas, navikli su da ne očekuju nikakve nevolje. Govorimo i kažemo ono što ima da kažemo, ali bez pokušaja ikakve vrste nasilja, do te mjere da oni štite našu kolonu od ostalih koji bi mogli postati nasilni ili imati uvredljive postere ili poruke. Mi to ne dopuštamo, pa ih oni otklone u naše ime. Ono što su ljudi primijetili do sada o nama je da stvari koje radimo obavljamo dobro i profesionalno. Vidite naše zaštitare koji nam pomažu da se održava red i koji nose žute jakne na kojima piše Platforma za progres. Zatim imamo 4-5 osoba koje sa razglasima hodaju okolo i podsjećaju učesnike da održavaju distancu sve vrijeme. Širina i tempo hodanja su uvijek ravnomjerni, i ljudi vide to. Na početku šetnje se poslažu svi baneri u adekvatnoj razdaljini, i u određeno vrijeme ljudi pristupe, podignu ih i pripreme sa da krenu sa šetnjom. Deset minuta prije nego šetnja treba da krene, mi smo spremni, i to je impresivno ljudima. Ništa se ne prepušta

improvizaciji. Jedna stvar za koju nismo mislili da će se dogoditi je da nas ljudi posmatraju kao drugačiji način organizovanja, koje se dobro obavlja, koje je disciplinovano, ponosito, dostojanstveno, i gdje se kaže sve što treba da se kaže. Ljudi to primjećuju i oni nam to kažu. Uvijek nam kažu da je zapanjujuće da nešto ovako može biti organizovano u Bosni i Hercegovini. Ti komentari uvijek završe pitanjem: Kakva ste vi vrsta ljudi? To je skoro priznanje da se drugačija vrsta ljudi priključuje Platformi za progres, naspram ostatka političkog spektra.

Clark Curtis:

Uvjeravam te da je uzbudljivo sve to gledati i moći s tobom razgovarati o tome. Čuvaj se.

Mirsad Hadžikadić:

Hvala na prilici da razgovaramo.